Milan Langer & Radoslav Pavlíček & Pavel Sůva
FONS PRODUCTION AD FONTES
• 20. 6. – 18. 8. 2003 •

Foto Jan Adamec

Nesouvislé poznámky k Milanu Langrovi

Těžiště Langrovy tvorby je těsně spjato s duší /těžištěm/ Langrovy osobnosti. Zlatokopectví rituální nudy všedního dne strmě stoupá s přílivem chlastu ve vířivé orální exhibici k vrcholu - deliriu souboje na život a na smrt s valérou.

Nepolepšitelnost a ambivalence je v jeho tvorbě to nejvzácnější. Dynamická neuróza fetišismu, deprese umocněné symboly tu padají na hromadu s krásou lidského těla /zvláště pak i s jeho směšností/, padají tu na kompost reality s plenami svobody, cti, mravnosti; zatímco umělcovy ruce se rozkošnicky dotýkají obou pohlaví v tvůrčím /a nejen/ opojení.

Pubertální kánon probouzejícího se mužství zanechává v duši Milana Langra pulzující vryp. Teatrální gesta ztrácejí už na chlapecké nejistotě a proměňují neživá šepsovaní plátna v rétorické obrazy. Však při setkání s úzkostí /Mocí/ hroutí se do své subtilní schránky, hrbí a kloní záda před válcujícím molochem policejního davu a napíná svaly k plochým úderům až ženské dlaně, jimiž plátna plní s grimasou údivu provázenou astmatickými vzdechy; chlapec v něm však zůstává stále obklopen, stále poslouchán, stále doprovázen, stále bit.

Portréty psů /a s nimi i jejich psovodů životem/ není návratem nebo povýšením anglického portrétu minulého století, ale přímým útokem na atavismy diváka, znovuzrození zašlého vědomí doby, kdy šelma se s vůdcem dělila o obydlí, žrádlo, ženu; o přežití.

Stejně jako černé skvrny na bílé kůži psa, vzniklé mimikry života na rozhraní prudkého slunce a temného stínu, i Langrova tvorba neustále kontrastuje v jediný celek ono Světlo a Tmu, Den a Noc, Sen a Skutečnost, Alkohol a Příčetnost, Polibky života a jeho Zvratky.

Plátna jsou přísně ohraničena /rámována/ v jednotném formátu: zrození, pokušení, láska, smrt. Magično čtverce, byť ne tak okázalé jako kruhu, má strhující moc.

Sám rozměr obrazu není nahodilý, stává se synonymem Langrova chápání plochy: gesty rukou a nohou sám opisuje svou fyzickou přítomnost; od svého penisu hraničí velikost zobrazeného.

Pavel Šmíd

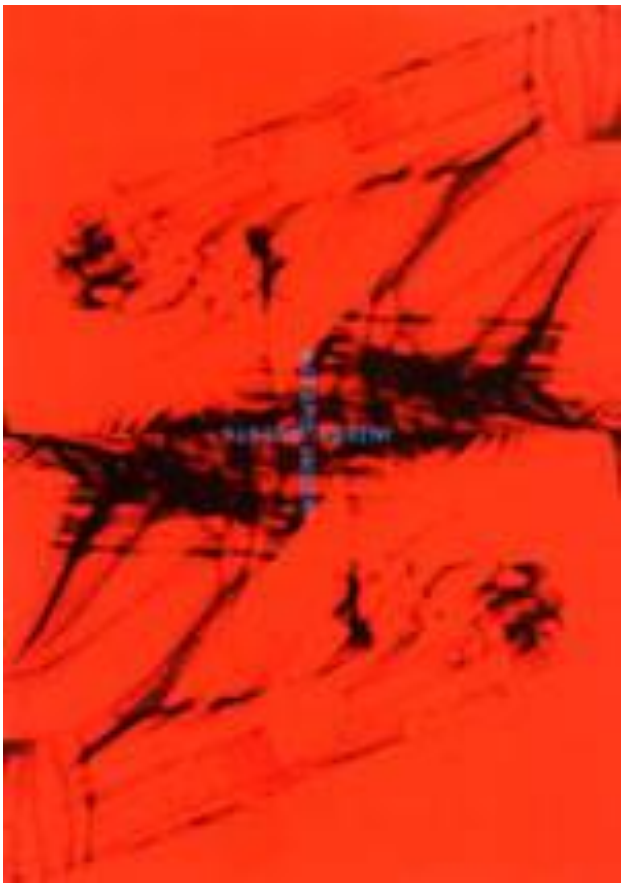

Pro kluky z Hradce

Naše prozatímní vězení má tvar koule. Dokonalejší má tvar spirály. Náš život je přeplněn démony, kteří na sebe pracně líčí lidské podoby. Jsme omezováni zákony vzájemné vzdálenosti těles. Zotročováni špatnou hudbou. Zahubili jsme pověru, bez které nelze žít. Po době originálů přišla doba úpadku; doba revivalů a návratů v módě.

Z řevu planety (která je lhostejná) přesto vystupuje Hlas. Pesimisté se domnívají, že každým je provlečen ocelový drát. Netuší, že je to struna, na kterou někdo hraje, že Bůh je někdy venku, ale vždycky vevnitř. Ti, kteří Hlasu naslouchají Jím občas i promluví (a pak za to zaplatí). Jejich pravidlem č. 1 je nečekat odměnu. Moderní člověk si denně obléká svou smrt, ale oni dělají víc. Perou se se svým Kostlivcem Ve Skříni, snaží se jít a pohybovat se, aby neochořeli lhostejností.

Jedině tak se lze dostat výš, stát se svrškem (měničem) na kosmických kartách.

Jakub Šmíd

Foto Jan Adamec